

60 godina
Dvorane kulturnog centra Beograda

Bolje je u bioskopu!

Rekla bih da je DKC kao možda jedini preživeli bioskop iz moje mladosti, ne mogu da verujem da sam ovako započela tekst. Kao sad se ja nešto nečega sećam, kao ja sam sad starija i evociram neke uspomene, mrzim to što sam u godinama kad treba ja da prepričavam događaje kao da su posebni. Kao da sam Bumbar iz *Grlom u jagode*. Ipak šta ću i zgodno sam sebi ovo namestila, dakle prvo mesto uspomena je: organizovan događaj u DKC-u projekcije serije *Grlom u jagode* Srđana Karanovića, trajalo je nekoliko dana, mislim da su se puštale dve ili tri epizode dnevno i svakog dana su bili gosti iznenađenja, mada mislim da je Điđa bio posle svake projekcije. Znam da sam svaki dan išla uzbuđena, kao da imam neku svrhu u životu, ahaha majke mi. Svaki razgovor je bio poseban, Stefan Arsenijević je bio moderator i zbog toga je sve teklo živo, jer su to bili prijatelji na sceni. Zoran Simjanović je pričao o tome kako su došli do teme koja je nas je sve obeležila, a mrgud Diklić, bio je beskrajno šarmantan. U holu DKC-a je bila izložba fotografija sa seta i sve to organizovano povodom ja mislim godišnjice *Grlom u jagode* i knjige koju Stefan Arsenijević potpisuje. Ima nečeg posebnog u tome da odlaziš sam u DKC, a da tamo nećeš biti sam. Svi su tu, a vreme tih projekcija *Grlom u jagode*, bilo je kao kad odlaziš na slavu, znaš da će se cela porodica i prijatelji okupiti, a to neće biti neka smor slava, tipa posna, nego ona prava mrsna i svi ćemo se zabaviti i doći na predjelo i ostati do samog kraja.

Projekcija restaurirane verzije *Majstori, majstori*, jer sam tad prvi put sedela na balkonu (nisam ni znala da DKC ima balkon). Prvi put u životu mi se desilo da se publika smeje na filmu od početka pa do samog kraja, još s tim pogledom na publiku sa visine, prosto osećaš kako se ta dobra atmosfera konstantno podgreva. Isto je razgovor posle bio fenomenalan, tu sam shvatila da su se filmovi uvek s mukom pravili. Čak i veliki Goran Marković je dobio 20 snimajućih dana i školu u kojoj može samo da snima noću. I onda tako otkriješ zašto je dnevno svetlo u tom filmu, nekako začudno stilizovano... kad ono iz muke.

U DKC-u sam prvi put imala razgovor sa publikom u Beogradu za svoj debitantski film *Kelti*, tri dana za redom. U DKC-u sam prvi i jedini put ja vodila razgovor, neću navesti sa kim, bilo je traumatično i za mene i autora. Bio je poseban slučaj, probuđena usled nužde da se neko pojavi na jutarnjoj projekciji i održi razgovor posle. Bez obzira na oznojena leđa, na isparavanje alkohola od prethodne noći, nekako u toj klimatizovanoj bioskopskoj sali, opet sam se osećala sigurno.

Projekcija dugo iščekivanog filma mojih prijatelja Matije Gluščevića i Dušana Zorića, kada sam napokon pogledala ono što su godinama stvarali, *Da li ste videli ovu ženu?*, i tokom ovacija, malo zaplakala